

ΤΟ... ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΟΧΗΜΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΤΡΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΑΡΙΑ ΤΗ ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑΣ

ΓΙΟΥΛΗ ΤΣΑΚΑΛΟΥ
Βιβλιοκριτικός

Η Ιφιγένεια Θεοδώρου καταδύεται στα βαθύτερα συναισθήματα των πρωϊδων της κυνηγώντας το τέρας της απώλειας με μόνο εφόδιο τον έρωτα.

Ενα αόρατο νήμα συνδέει τις ζωές των τριών πρωταγωνιστριών, όχι μόνο στο παρόν, αλλά και στο μέλλον τους, το οποίο και θα τις καθορίσει. Φίλες από το σχολείο, σφραγίσαν τη φιλία τους ζώντας παράλληλα, αλλά και κοντά η μία στην άλλη, δημιουργώντας σχέσεις και δεσμούς υπερνικώντας τις δυσκολίες της καθημερινότητας, χτίζοντας δίκτυο εμπιστοσύνης μεταξύ τους.

Μυστικά και ψέματα

Η Δέσποινα χάνει τον άντρα της έπειτα από σύντομη σοβαρή αρρώστια. Θα ταξιδέψει στο Πήλιο μαζί με τη Λιάνα και την Πέπη, που της συμπαραστέκονται, για να ξεκαθαρίσουν τα πράγματά του στο εξοχικό σπίτι που ήταν για χρόνια το ψυχοασυρτήριό του. Οι τρεις τους καλούνται να διαχειριστούν την απουσία του Μάνου, αλλά και τις δικές τους απώλειες, παλιά ανεξόφλητα πένθη, κατακωμισμένες μνήμες, μυστικά και ψέματα που ανατρέπουν τις ισορροπίες μεταξύ τους. Οι συζητήσεις και οι μύχιες σκέψεις τους, καθώς μοιράζονται σκηνές από το παρελθόν σαν ένα εσωτερικό ταξίδι ενάντια στον χρόνο, φωτίζουν αισθήματα και πράξεις. Αναλογίζονται όσα έχουν χάσει, όσα δεν πρόφτασαν ή όσα απερίσκεπτα επέτρεψαν να φύγουν μέσα από τα χέρια τους. Η συγγραφέας προσφέρει σκόπιμα χώρο και αφήνοντας μισάνοικτη την πόρτα της ζωής των τριών γυναικών προσκαλεί τον αναγνώστη να κάνει το δικό του εσωτερικό ταξίδι και να μοιραστεί μαζί τους τη στυφή γεύση της απουσίας.

Οι ζωντανοί διάλογοι των τριών, οι εσωτερικοί μονόλογοι/σκέψεις της Πέπης εναλλάσσονται με τις βουτιές στο παρελθόν και τον χρησιμοποιημένο αόριστο-μικρά κεφάλαια αυτόνομα- που μας επιτρέπουν να κατανοήσουμε τους χαρακτήρες των τριών φίλενάδων και μας ωθούν κι εμάς, ως αναγνώστες, να αναζητήσουμε τη φωτεινή ή την εγωιστική πλευρά μας - ακόμα και όσοι θεωρούμε τους εαυτούς μας ξεχωριστά όντα, με ανεπτυγμένη κοινωνική αντίληψη και αυτογνωσία. Η

Δέσποινα, η Πέπη, η Λιάνα αναθεωρούν όσα μέχρι πρόσφατα αισθάνθηκαν και έζησαν, βρίσκονται αντιμέτωπες με τη βαριά απουσία του Μάνου.

Ο θάνατός του γίνεται η αφορμή να σταθούν η μία απέναντι από την άλλη, να ρίξουν από πάνω τους τα ρούχα της αθωότητας και να αναγνωρίσουν τα προσωπεία που τους επιβάλλουν οι κοινωνικές συνθήκες. Ο απαστράπτων γάμος χάνει την αίγλη και τη λαμπρότητά του, ξεθωριάζει μακριά από τα φώτα της γαμήλιας τελετής, η εφηβική φιλία ενθλιώνεται, χάνει τη φρεσκάδα της, περπατάει στον δρόμο της εμπρόσθιας. Η επαγγελματική καταξίωση δεν έρχεται, ο προσωπικός μύθος ακυρώνεται. Κι έτσι η καθεμιά έρχεται αντιμέτωπη με το άλλο, το διαφορετικό πρόσωπό της, αυτό που έκρυβε με τόση έγνοια τόσο καιρό. Και γεννιέται εύλογα το ερώτημα: Είμαστε αυτό που θέλουμε να βλέπουν οι άλλοι ή αυτό που θέλουν εκείνοι να βλέπουν σ' εμάς; Ή και τα δύο;

Ερωτες

Έρχεται η στιγμή να παλέψουν με την απώλεια που στοιχειώνει και τις δικές τους ζωές. Τις δικές μας ζωές. Γιατί είμαστε οι απώλειές μας. Ληγμένοι έρωτες, προδομένες φίλες, γονείς με ξεφτισμένη μνήμη και γονείς που έφυγαν, η νιότη

«Είμαστε αυτό που δέλουμε να βλέπουν οι άλλοι ή αυτό που δέλουν εκείνοι να βλέπουν σ' εμάς; Ή και τα δύο;»

μας, τα πένθη που δεν ξοφλήσαμε. «Απουσία. Τι βαριά λέξη! Με τόσο κενό μέσα της, αλλά τόσο βαριά! Ασέκωτη!» (σελ. 118).

Από μικρά παιδιά μάθαμε να χάνουμε και να κερδίζουμε στο παιχνίδι, αλλά στις δύσκολες στιγμές αδυνατούμε να διαχειριστούμε την απώλεια, αναζητούμε τη βοήθεια, το δεκανίκι των άλλων, γιατί εκείνο που χάνουμε στην ουσία είναι η δύναμη στον εαυτό μας. Μπορούμε, τελικά, ν' αποδεχτούμε το πεπρωμένο μας και, όταν πιστέψουμε ότι τα έχουμε χάσει όλα και δεν έχουμε τίποτα πια να περιμένουμε, μια αλήθεια θ' ανατρέψει τη ζωή μας για πάντα! 'Η ένας έρωτας. Δεν είναι ποτέ αργά να αδράξουμε μια δεύτερη ευκαιρία. «...Βρήστικαν μεμιάς όλα τα χρόνια που περίμενα στη γωνία, ξανάνιωσα, γέμισα χυμούς εκεί που άλλες στραγγίζουν και ραγίζουν σαν αχρείαστα κύπελλα» (σελ. 141).

Η Ιφιγένεια Θεοδώρου με ένα μικρή έκταση βιβλίο καταφέρνει να ξεδιπλώσει τους χαρακτήρες της με ένα τέλος απροσδόκτο, που «Το λίγο που τελειώνει» θα θέλαμε να διαρκέσει πολύ. ■